

JOHN STRELECKY

Το καφέ στην άκρη
του κόσμου

Μετάφραση: Σοφία Σκουλικάρη

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ
ΑΠΟ
5 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Εισαγωγή

Καμιά φορά, όταν το περιμένεις λιγότερο και ίσως το χρειάζεσαι περισσότερο, βρίσκεις ένα μέρος καινούριο, με ανθρώπους καινούριους, και μαθαίνεις καινούρια πράγματα. Αυτό συνέβη σ' εμένα ένα βράδυ σ' έναν μακρύ, σκοτεινό, μοναχικό δρόμο.

Βλέποντάς την εκ των υστέρων, η κατάσταση μου εκείνη τη στιγμή ήταν ενδεικτική της τότε ζωής μου. Όπως είχα χάσει τον προσανατολισμό μου στον δρόμο, έτσι τον είχα χάσει και στη ζωή – δεν ήξερα πού πήγαινα, ούτε γιατί ακολουθούσα τη συγκεκριμένη πορεία.

Είχα πάρει μια βδομάδα άδεια. Σκοπός μου ήταν να ξεφύγω από οτιδήποτε είχε σχέση με τη δουλειά. Όχι ότι το επάγγελμά μου ήταν απαίσιο, είχε όμως και στοιχεία που με απογοήτευαν. Το κυριότερο ήταν ότι τις περισσότερες μέρες συνειδητοποιούσα πως αναρωτιόμουν μήπως τελικά η ζωή είναι κάτι παραπάνω από το να περνάς δέκα με δώδεκα ώρες καθημερινά σε μια καμπίνα, με απώτερο στόχο, προφανώς, μια πιθανή προαγωγή ώστε να δου-

λεύεις δώδεκα με δεκατέσσερις ώρες καθημερινά σε δικό σου γραφείο.

Στο λύκειο είχα προετοιμαστεί για το κολέγιο. Στο κολέγιο είχα προετοιμαστεί για τον κόσμο της εργασίας. Έκτοτε περνούσα τη ζωή μου πασχίζοντας ν' αναρριχηθώ στην εταιρεία όπου δούλευα. Τώρα αναρωτιόμουν μήπως οι άνθρωποι που με βοήθησαν τότε να χαράξω πορεία απλώς έκαναν μαζί μου αυτό που είχε κάνει κάποιος άλλος με αυτούς.

Δεν ήταν κακές οι συμβουλές τους, όχι· αλλά ούτε και ιδιαίτερα ικανοποιητικές. Είχα όλο και περισσότερο την αίσθηση ότι πρόσφερα τη ζωή μου με αντάλλαγμα τα λεφτά, κι αυτό το παζάρι είχε πάψει πια να μου λέει κάτι.

Σε τέτοια ψυχική κατάσταση αβεβαιότητας βρισκόμουν όταν ανακάλυψα «Το Καφέ των Ερωτήσεων». Έκτοτε, κάθε φορά που διηγούμαι αυτή την ιστορία ακούω τους άλλους να τη χαρακτηρίζουν «μυστηριακή» ή να λένε ότι τους θυμίζει τη *Ζώνη του λυκόφωτος*, μια παλιά τηλεοπτική σειρά όπου άνθρωποι ταξίδευαν σε τόπους εκ πρώτης όψεως συνηθισμένους, αλλά που τις περισσότερες φορές κάθε άλλο παρά τέτοιοι αποδεικνύονταν.

Καμιά φορά, για μια στιγμή μονάχα, πιάνω τον εαυτό μου ν' αναρωτιέται αν η εμπειρία μου στο καφέ ήταν κάτι που συνέβη *πραγματικά*. Όποτε συμβαίνει αυτό ανοίγω το συρτάρι του γραφείου μου στο σπίτι, βγάζω τον κατάλογο που μου χάρισε η Κέισι και διαβάζω το μήνυμα που μου έγραψε. Και τότε θυμάμαι πόσο πραγματικά ήταν όλα.

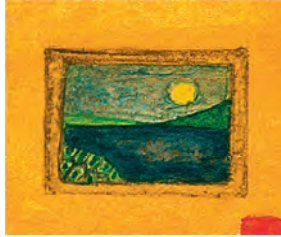
Δεν έχω τολμήσει να πάρω ξανά τον ίδιο δρόμο για να ξαναβρώ το καφέ. Βαθιά μέσα μου μου αρέσει να πιστεύω ότι όσο πραγματική κι αν ήταν εκείνη η βραδιά, ακόμα κι αν μπορούσα να επιστρέψω ακριβώς στο σημείο όπου αντίκρισα πρώτη φορά το καφέ, δεν θα το έβρισκα. Ότι ο μόνος λόγος που το βρήκα ήταν ότι εκείνη τη στιγμή, εκείνη τη νύχτα, είχα ανάγκη να το βρω. Κι ότι γι' αυτόν και μόνο τον λόγο υπήρξε.

Ίσως κάποια μέρα δοκιμάσω να επιστρέψω. Ή ίσως κάποια νύχτα βρεθώ και πάλι ξαφνικά στο κατώφλι του. Τότε θα μπορέσω να μπω μέσα και να πω στην Κέισι, στον Μάικ και στην Άννα πόσο μου άλλαξε τη ζωή εκείνη η νύχτα στο καφέ. Πόσο οι ερωτήσεις με τις οποίες με έφεραν αντιμέτωπο υπήρξαν η αφορμή για σκέψεις και ανακαλύψεις που ξεπερνούσαν οτιδήποτε είχα φανταστεί μέχρι τότε.

Ποιος ξέρει. Ίσως περάσω εκείνη τη νύχτα συζητώντας με κάποιον άλλο που θα έχει χάσει κι αυτός τον προσανατολισμό του, και ο δρόμος τον έβγαλε στο «Καφέ των Ερωτήσεων».

Ή μπορεί απλώς να γράψω ένα βιβλίο για την εμπειρία μου, βάζοντας κι εγώ ένα λιθαράκι σ' αυτό που είναι τελικά το καφέ.

Ένα

Σερνόμουν στη διαπολιτειακή με ρυθμό που έκανε το περπάτημα να μοιάζει με αγώνα ταχύτητας αυτοκινήτων. Μία ώρα προχωρούσαμε σημειωτόν και μετά κολλήσαμε τελείως. Έψαξα τους σταθμούς στο ραδιόφωνο να βρω κάποια ένδειξη νοήμονος ζωής. Δεν βρήκα τίποτα.

Όταν πέρασαν είκοσι λεπτά χωρίς να έχει κουνηθεί φύλλο, ο κόσμος άρχισε να βγαίνει από τ' αυτοκίνητα. Όχι ότι κερδίσαμε κάτι μ' αυτό, όμως τουλάχιστον μπορέσαμε να γκρινιάξουμε σε κάποιον από άλλο όχημα, και αυτή ήταν μια ευχάριστη αλλαγή.

Ο ιδιοκτήτης του μίνι βαν μπροστά μου έλεγε και ξανάλεγε ότι θα του ακύρωναν την κράτηση αν δεν έφτανε στο ξενοδοχείο του μέχρι τις έξι. Η γυναίκα στο καμπριολέ αριστερά μου γκρινιάζε για τα στραβά ολόκληρου του οδικού δικτύου. Στο πούλμαν πίσω μου οι παίκτες της εθνικής μπέιζμπολ νέων είχαν φέρει τη συνοδό τους στα πρόθυρα της παράνοιας. Σχεδόν την άκουγα να σκέφτεται ότι αυτή ήταν η τελευταία φορά που συμμετείχε εθελοντικά σε οτι-

δήποτε. Όσο για μένα, ήμουν ένας μικρός κρίκος σε μια μακριά αλυσίδα δυσαρεστημένων ανθρώπων.

Έπειτα από άλλα είκοσι πέντε λεπτά στα οποία δεν κουνήσαμε ρούπι, είδαμε επιτέλους να εμφανίζεται ένα περιπολικό καβαλώντας τη στρωμένη με γκαζόν διαχωριστική νησίδα. Κάθε λίγες εκατοντάδες μέτρα σταματούσε, υποθέτω για να ενημερώσει τον κόσμο τι συνέβαινε.

«Για το καλό τους», σκέφτηκα, «ελπίζω να έχουν την κατάλληλη εξάρτηση».

Γεμάτοι ανυπομονησία, περιμέναμε όλοι τη σειρά μας. Όταν επιτέλους η αστυνομικός έφτασε σ' εμάς, μας είπε ότι ένα βυτιοφόρο που μετέφερε πιθανόν τοξικά υλικά είχε τουμπάρει περίπου οκτώ χιλιόμετρα μπροστά. Ο δρόμος είχε κλείσει. Όπως μας εξήγησε, μπορούσαμε είτε να κάνουμε αναστροφή και να δοκιμάσουμε να πάμε από άλλο δρόμο –που βασικά δεν υπήρχε– είτε να περιμένουμε ν' ανοίξει αυτός. Αυτό θα έπαιρνε ίσως άλλη μία ώρα.

Κοίταξα την αστυνομικό να πλησιάζει την επόμενη ομάδα απαρηγόρητων οδηγών. Όταν ο τύπος με το μίνι βαν επανέλαβε άλλες δύο φορές ότι ανησυχούσε για την κράτησή του στις έξι, αποφάσισα ότι η υπομονή μου είχε εξαντληθεί.

«Έτσι γίνεται πάντα όταν πάω να ξεφύγω λίγο», μουρμούρισα.

Εξήγησα στους καινούριους μου φίλους ότι είχα φτάσει στα όριά μου από τον εκνευρισμό και πως θα δοκίμαζα

άλλη διαδρομή. Έπειτα από ακόμα ένα σχόλιο για την κράτηση των έξι, ο ιδιοκτήτης του μίνι βαν έκανε στην άκρη κι εγώ καβάλησα τη διαχωριστική νησίδα. Και μετά έβαλα πλώρη γι' αλλού.

Δύο

Έπιασα το κινητό και άνοιξα την εφαρμογή του χάρτη. «Σύστημα μη διαθέσιμο» ήταν το μήνυμα που εμφανιζόταν ξανά και ξανά στην οθόνη.

Καθώς κατευθυνόμουν νότια, ενώ ήξερα ότι έπρεπε να πηγαίνω βόρεια, η δυσφορία μου αυξανόταν ολοένα και περισσότερο. Τα οκτώ χιλιόμετρα χωρίς έξοδο έγιναν δεκάξι, μετά τριάντα δύο, μετά σαράντα.

«Κι όταν βρω έξοδο, δεν θα έχει νόημα πια, αφού δεν έχω ιδέα πώς θα φτάσω στον προορισμό μου», μονολόγησα δυνατά – τέλεια απόδειξη ότι η ψυχική μου κατάσταση πήγαινε από το κακό στο χειρότερο.

Στο τεσσαρακοστό πέμπτο χιλιόμετρο εμφανίστηκε επιτέλους μια έξοδος.

«Δεν το πιστεύω», είπα μέσα μου καθώς ανέβαινα τη ράμπα. «Πρέπει να βρίσκομαι στο ένα και μοναδικό μέρος του πλανήτη που δεν έχει ούτε βενζινάδικο, ούτε φαστφουντάδικο, ούτε οτιδήποτε άλλο σε διασταύρωση

Το Καφέ στην άκρη του κόσμου δεν είναι
απλώς ένα καταπληκτικό μπεστ σέλερ,

**ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΣ
ΤΡΟΠΟΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ**

Σε ένα μικρό καφέ στη μέση του πουθενά ο Τζον
–ένας άνθρωπος που βιάζεται– βρίσκεται σε ένα
υπαρξιακό σταυροδρόμι. Θέλοντας μόνο να πάρει
μια ανάσα, να βρει βενζίνη και να φάει κάτι προτού
συνεχίσει το ταξίδι του, ανακαλύπτει κάτι εντελώς
διαφορετικό. Εκτός από τα πιάτα ημέρας, το μενού
περιλαμβάνει τρεις ερωτήσεις που όλοι οι πελάτες
καλούνται να σκεφτούν:

Γιατί είσαι εδώ;
Φοβάσαι τον θάνατο;
Νιώθεις πλήρης;

Με αυτές τις ερωτήσεις να τον προβληματίζουν και
με την καθοδήγηση τριών ανθρώπων που γνωρίζει
στο καφέ, ο Τζον ξεκινά ένα ταξίδι αυτογνωσίας.
Στην πορεία ανακαλύπτει έναν νέο τρόπο θεώρησης
της ζωής, τον εαυτό του, αλλά και όλα όσα μπορεί
να σου μάθει μια πράσινη θαλάσσια χελώνα.

**Το διεθνές μπεστ σέλερ που έχει μεταφραστεί
σε 44 γλώσσες.**

